

הוא זוכה מאשמת רצח. לפני כן שאמו ויתרה עליו. עכשיו הוא

רצח

בררכי החוצה (עשיתי כמה נגלות), קלטה אותי עין חשמלית שבמערכת. המיטרה הגיעה כעבור כמה דקות ותפסה אותי בשעת מעשה, כלומר, כשאני מעמיס את הסחורה על הרכב שלי. בקיצור, נתפסתי על חם.

„תלמידות ניצלו אותי“

בכלאידמון עברתי בביתדפוס. רציתי ללמוד אך משוםמה הפריעו לי ולא איפשרו לי ללמוד. כששחררתי מאתו מאסר, ציידו אותי בפתק עבור משרד-הרווחה, כדי שאוכל לקבל רידה מהעירייה. לא היתה לי תעודת-זהות ולא כתובת מגורים קבועה. הסברתי בעירייה שאני תושב-חולון. משכו אותי תקופה ארוכה, עד שהחלט להשתתף איתי בשכירות חודשית, לא הסכמתי. לא רציתי לעבור ממקום למקום. רציתי בית משלי, וזאת הסברתי להם. נמאס לי מהסכנת, וכתבתי לנשיא המרינה, יצחק נבון. סיפרתי לו את הצרות שלי. שוב הכניחו לעזור, ודבר לא נעשה. כליכך נמאס לי, עד שהערפתי לחזור לבית-הסוהר, שם היתה לי מיטה, אוכל, טלוויזיה ותנאים פחות-איוויר יותר טובים לחיות.

באותה תקופה קיבלתי ירושה מאמי ז'ל. זה היה סכום כסף שהספיק בדיוק לקניית המכונית שלי, מרגם דודג' קורונט. נהגתי לישון באוטו. התפרנסתי מגניבות מזדמנות. עשיתי אז הרבה כסף, אבל הכל היה מתבזבז על הנערות שאהבתי. הן היו בדרך-כלל תלמידות-יתכון בנות 17—18 מצפון תל-אביב. הן נראו לי הגונות ותמימות.

כל הנערות האלה ניצלו את הטוב שבי ואת העובדה שאהבתי לחלק מתנות ביד רחבה. נודע לי, שהמיטרה מחפשת אותי וכי אני מבוקש על יום. נסעתי באוטו שלי לאשדוד, לבחור בשם ג'וג'ו עוגן, שאותו הכרתי, כאשר ביקרתי את אחיו, פטריק, שישב איתי בכלא באר-שבע. ג'וג'ו עוגן התגורר בבית אמו באשדוד, יחד עם בחורה בשם שרה שטיינר, שעברה בנות כבשים פלמחים.

יחד איתם בדירה היתה עוד פרוצה, בשם נורית רובקין, שהסתכסכה באותה תקופה עם הסרסור שלה, ערבי מעזה בשם נאפו גינדי. הוא היכה אותה והיא הסתלקה ממנו לג'וג'ו עוגן. אמרתי לג'וג'ו אחרי כמה ימים שאני לא רוצה להישאר אצלו, כי אני מבוקש על-ידי המיטרה, וכי הבית שלו מוכר למיטרה. שאלתי אותו אם יש לו מקום אחר לקחת אותי אליו.

רציתי להתחרה מהמיטרה. לא היה בראש שלי להיכנס שוב לכלא. ג'וג'ו הכניח מיסדר לי מקום מתאים אצל בחורה בשם רוזה וקנין. למחרת נסענו לכביש פלמחים, שם עברו שתי הפרוצות נורית ושרה, וג'וג'ו אמר לי שהוא הולך לרגע לדבר עם רוזה. רוזה אמרה לג'וג'ו שתתן לו תשובה כעבור יומיים. במשך הנסיעה סיפרה נורית חבקיך שיש בחורה בשם שרה אמין, שנמצאת בבית החולים אסף הרופא. אחרי שילדה תינוק לא מזמן, נורית אמרה שזו בחורה טובה, שרוצה

שיטות יותר חרישות ויותר מתוחכמות.

„פתאום קפצתי מהגדר וברחתי“

השחררתי מהכלא והתגייסתי לצה"ל. התקבלתי לצנח אהרי בריקות. שרתתי כחיל-האוויר כנהג של ראש מחלקת-ההדרכה של החיל. כעבור שנה וחצי הכרתי בחורה, שאיתה רציתי להתחתן. ביקשתי מהצנח לשחרר אותי למשך שנה, כדי שאוכל להתחתן ולעבוד. התקבלתי לעבודה כמיסרד-הביטחון כנהג-מיכלית. באותה תקופה התנהל נגדי מישפט על גניבת רכב, ורשיוני נשלל ממני.

התחננתי או לפני השופט, שישאיר לי את הרשיון. ביקשתי שיתן לי קנס או על-תנאי, הסברתי לשופט שהסי-דרתי וכי אני עובד כנהג-משאית. השופט לא השתכנע ופסל את הרשיון שלי. שוב נפלתי לעולם הפשע. בשנת 1979 נשפטתי לתקופה של 16 חודשים. הייתי ככלא מעשיהו. באחד הערבים, פיתאום נמאס לי לשבת ככלא. קפצתי מהגדר וברחתי. כעבור שבועיים נתפסתי על-ידי המיטרה והוכנסתי לכלא באר-שבע. שם המקום מדכא במיוחד וקשה לברוח ממנו.

אני הייתי נורא עצבני באותה תקופה, בגלל שלילת הרשיון, ולא הייתי מסוגל להתאקלם ככלא. אני יכולתי לעבוד רק בתור נהג-משאית. זה אצלנו מיקצוע מישפחתי, ואפשר לומר שהמיקצוע עובר בתורשה. אצלנו כולם נהגים-משאיות.

כחודש וחצי לאחר שיתרורי מכלא באר-שבע שוב נשפטתי ונשלחתי ל-15 חודשי-מאסר, שאותם העברתי בכלאידמון.

בתקופה של החודש וחצי, שהייתי חופשי, השתוללתי וגנבתי כלי סוף. ביובתי את הכסף על בחורות ובילויים. אהבתי לבלות בדיסקוטקים, גרתי בכתים-מלון והבאתי לשם את הבחורות. לבחורות הייתי קונה מתנות יקרות מזהב. לאחת אפילו קניתי יהלום. את הסחורה שהייתי גונב מוכרתי, ובכסף שקיבלתי בתמורה קניתי את המתנות — תמיד עם קבלה ואחריות. את הקבלות נהגתי לשמור אצלי ככיס. והייתי מראה לבחורה, שלא תחשוב חס וחלילה שמהוה לא כשר במתנה שקניתי.

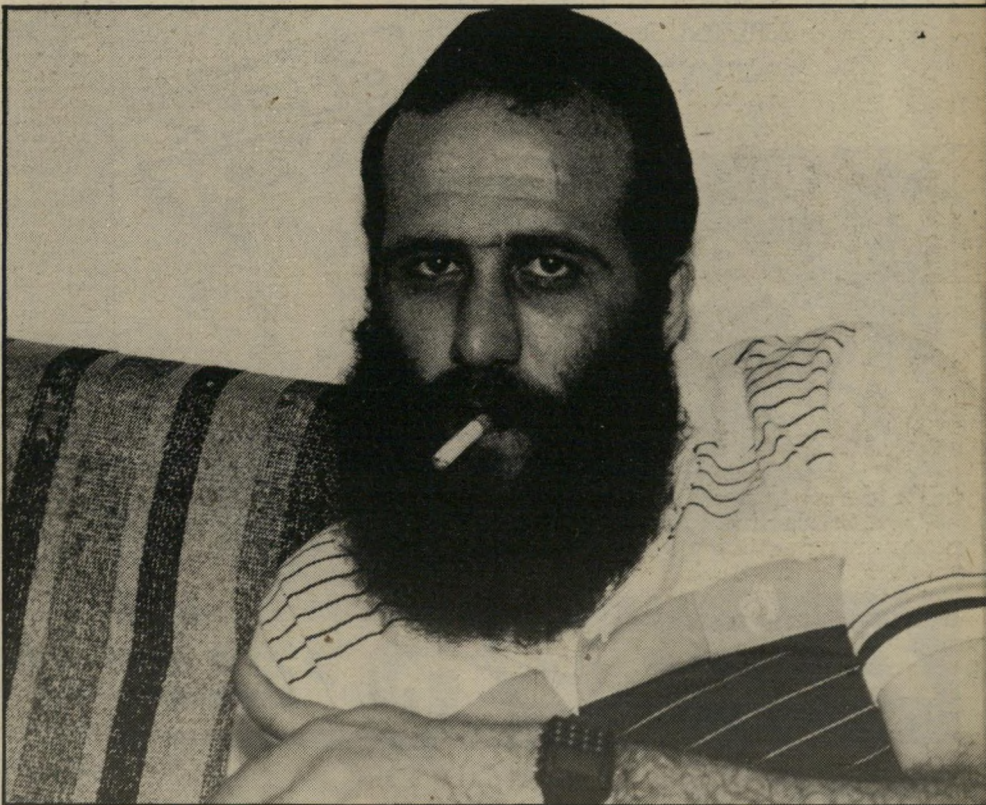
אני טיפוס שמתאהב מהר. התי-אהבתי הרבה פעמים. אני רציתי להת-חתן ולהקים מישפחה, אבל הבחורות שלהן הצעתי נישואין — והיו הרכה בחורות כאלה — לא רצו להתחתן איתי. הן רצו לבלות בדיסקוטקים וללכת לטיולים.

לא פגשתי אף בחורה רצינית שכנויה להקים מישפחה.

באותה פעם תפסה אותי המיטרה כשהתפרצתי לסופרמרקט בשכונ ב' בלי הייתי לבד, כמו תמיד. אני עברתי רק לבד. הצלחתי לחמוק מהנקודות האלק-טרוניות שמחוברות מהסופרמרקט ישר לניירות המיטרה. העמסתי את הסחורה, שהיתה מלאי של סיגריות תוצרת-חוץ ומשקאות חריפים. גם כן תוצרת-חוץ.

„עשיתי את הכל למען נערותי“ אומר יעקב קטרי על עברו

וכך נראה יעקב קטרי השבוע, אחרי שחזר בתשובה וזוכה

ולא עברתי. לא היה לי מה לאכול והתחלתי לגנוב.

התסובבתי ממקום למקום. התפרצתי לחנויות ולבתים. מכרתי את הרכוש הגנוב וחייתי מהכסף. נעצרתי בפעם הראשונה כשהייתי בן 15, נשפטתי ונשלחתי למוסד נוה-ניויר באור-יהודה. שם, במוסד, לימדו אותנו לייצר נעליים.

אחרי שנה וחצי, כשהשחררתי מהמוסד, לקח אותי אבי איתו, כדי שאנהג במשאית שהיתה לו. המשאית הובילה מכולות מהמלמים. אני נהגתי ללא רשיון, ואבי ישב לידי. לפעמים שילם לי כמה לירות.

אבי נתן לי לישון במשאית, כי אז כבר לא היה לי בית. באותה תקופה נהגתי לגנוב. הכסף שאבי נתן לא הספיק לי כדי להתקיים.

שוב נעצרתי על-ידי המיטרה בגלל שימוש ברכב ללא רשיון, וגם בגלל כמה התפרצויות.

ישבתי שנה בכלא תל-מונד, משם יצאתי עם „ריפולמה“ של מומחה להתפרצויות. היו שם גנבים ותיקים ומנוסים, שאיתם התחברתי. הם לימדו אותי

הנסיכות שהביאוהו להתחברות עם קבוצת האנשים שהפילו אותו כפה.

מספר יעקב:

נולדתי בחולון לאב שהיה נהג משאית. אבי שיחק קלפים באופן קבוע. הוא היה אדם שתלטן, ונהג להכות את חמשת אחיי ואותי. גם את אמי נהג להכות, במיוחד כשהיה מגיע הביתה, שיכור ומופסד במישחקים. לי היה מובן שהוא רוצה לחנך אותי בדרך כזאת, עד לאותו יום שהיכה את אמי, אליה הייתי קשור מאוד. הגנתי על אמי ושאלתי, מדוע הוא מתנהג ככה? אז התנפל עליי והיכה אותי מכות איומות.

אני הייתי או בבית-הספר העממי, ונהגתי לברוח מבית-הספר ולהסתתר ברחובות. פחדתי לחזור הביתה. ככה זה נמשך שנים.

לאמי היה גידול סרטני בכטן, והיא חששה לעוד ניתוח. היא ראגה שלא יהיה מי שיטפל בנו, הילדים. אמי נפטרה וכעבור כמה חודשים התחתן אבי עם אשה אחרת, שלה היו ארבעה ילדים, ועבר לגור בביתה. הוא השאיר אותנו לבד וטיפל בילדי אשתו. אני הסתובבתי ברחובות, לא למרתי

השופטים אורי שטרומן, מאיר צבי הכהן וחיים אדר היו תמימי דעים: הם זיכו את יעקב קטרי, שנאשם ברצח הפרוצה רוזה וקנין (העולם הזה 14.3.84).

אב בית-המשפט, השופט אורי שטרומן, אמר כי בית-המשפט מאמין שהנאשם לא ביצע את הפשע המיוחס לו, ודחה את הקראת הנימוקים לתאריך ה-10 במאי 1984.

פגשתי את יעקב קטרי (27) בכרם-התימנים, יום אחרי שיתרורי מהכלא. יעקב, מגורל זקן, לבוש בחולצת טריקו ספורטיבית ובמיכנס ג'ינס וכיפה לראשו. הגבר החסון, בעל המבט התמים והתוהה מעט, אומר לי כי הוא רוצה לספר הכל. הוא רוצה לדבר על העולל שנעשה לו ורוצה לשכוח את 14 החודשים שישב בכלא, על לא עוול בכפי.

שאלתי את יעקב קטרי אם לא רצח את רוזה וקנין. הוא ענה בתדהמה: „אל תראי אותי שאני נראה כזה חזק, יש לי גוף של אריה עם נשמה של ציפור“. איך זה קורה שאדם כמוהו נקלע לנסיכות כאלה ומואשם ברצח אשר לא ביצע? קטרי מבקש לספר את קורותיו ועל